

tage Mindretallets Vædringsforslag med — blive vedtagen her, har jeg vel den Formodning tilbage, at det andet Thing, som tæller flere Landboere i sin Midte end dette Thing, vil foretage Rettelser derved; men jeg vilde finde det heldigere, om vi allerede her kunde faae Loven bragt i en saadan Skikkelse, at der ikke var store Betænkkeligheder derved; men skulde imidlertid Lovforslaget blive til Lov med en Bestemmelse omtrent som den, der staar i § 1 enten efter det oprindelige Lovforslag eller efter Flertallets Forslag, er jeg tilbøjelig til at formene, at det vil frentalde en lige saa stor Misforståelse og Utilfredshed — om ikke større — end den Bestemmelse, vi forleden Dag behandlede, og hvorom den ærede 1ste Landsthingsmand for 3die Kreds saa hensynsfuldt bemærkede, at den kunde give Anledning til, at endel Soldater for Fremtiden vilde blive kaldte „Læntehunde“.

Raben: Da jeg har været med til at stille Vædringsforslagene udenfor Betænkningen, kunde jeg ønske at gjøre nogle Bemærkninger. Min ærede Medforslagsstiller, der sidder lige foran, har imidlertid paa en saa udsørlig og efter min Mening grundigt Maade motiveret disse Vædringsforslag, at jeg vil kunne fatte mig i meget stor Korthed. Jeg kan imidlertid dog ikke godt lade være at udtale mig angaaende de Vædringsforslag, der ere stillede til § 1; § 1 er for mig Hovedsagen af hele Loven. Ligesom det blev udtalt af min ærede Medforslagsstiller, kan jeg, efterat have læst den Betænkning, som er afgiven over det foreliggende Forslag af Udvalget, ikke Andet end fuldt ud paaskjønne den i flere Retninger; thi Udvalget er i denne Betænkning gaaet fuldstændig ind paa at omtale en hel Del af de Anker, der fra flere Sider og navnlig ogsaa fra mig bleve fremsatte under første Behandling. Jeg læser saaledes i denne Betænkning, at Udvalget er gaaet ind paa, at det vilde koste Millioner, og endvidere, at Udvalget vilde finde det uoverkommeligt, ikke alene af Hensyn til Gaandværkerne, til Lækkemændene, men ogsaa af Hensyn til Tilvebringelsen af Lækkematerialer, naar alle disse Foranstaltninger, der paabydes i § 1 i Regjeringsforslaget, skulde sættes i Værk i Løbet af 2 Aar. Det er jo det, som jeg særlig tillod mig at pointere, dengang jeg udtalte mig om denne Sag ved første Behandling; det er jo det, som jeg lagde Hovedvægten paa. Udvalget er jo endog gaaet endel videre, end jeg turde forlange, idet det har foreslaaet, at Sikringsforanstaltninger til Betyrsgelse af Mennesker og Dyr mod Tagets Nedstrøben i Ubebrandsstilfælde skulde udsættes til det Tidspunkt, da de brandfarlige Tæge skulde omlægges. Jeg kunde ikke forlange en saa lang Tidfrist, jeg forlangte ikke mere end 10 Aar; men jeg gaar meget gjerne i saa Henseende ind paa Udvalgets Forslag, der ikke tvinger Noget til ekstraordinære

Foranstaltninger, som kunne medføre betydelige Bekostninger. Men uagtet jeg saaledes fuldt ud kan anerkjende Udvalgets Bestræbelser for at gjøre Lovforslaget mindre affrækkende for en stor Mængde Beboere i Landet, der benytte brandfarligt Tæg, navnlig med Hensyn til, at der der ikke skal foretages saadanne Foranstaltninger, førend Taget skulde omlægges, kan jeg dog ikke stemme for Flertallets Vædringsforslag under Nr. 1 a. Det var mig ikke muligt at stemme for dette Forslag, og derfor er det, at jeg sammen med et andet æret Medlem har fundet mig foranlediget til at foreslaa en ny § 1. Der er et andet Punkt, hvor Udvalget betydelig har stærpet disse Bestemmelser; hermed mener jeg, at det gjøres til Pligt ved Opførelsen af enhver ny Bygning og ved Omlægning af ethvert gammelt Tæg, der bestaar af brandfarligt Materiale, ubelukkende at fastgjøre dette Tæg med galvaniseret Jerntraad. Jeg kan nemlig ikke indse, at det er nødvendigt at fastgjøre Taget med galvaniseret Jerntraad paa saadanne Bygninger, der aldrig benyttes til Opbeholdsted hverken for Mennesker eller Dyr; jeg sigter herved til Kornlader, Vognsture, Huse til Brændsel og mange andre Slags Bygninger. Jeg tror endog, det kan være skadeligt at forhindre Tagets hurtige Nedstrøben, hvilket man absolut gjør ved at fastbinde det med galvaniseret Jerntraad, og jeg kan i den Henseende fuldstændig slutte mig til dem, som have udtalt, at et Tæg langt hellere maa hurtig strøbe ned end blive hængende paa Spærrene og desfra af Winden føres ud paa nærliggende Bygninger. Jeg tror, som sagt, det er meget skadeligt. Taget brænder langt hurtigere og bedre, naar det falder paa Jorden, end naar det hænger paa Spærrene, fastbundet af den galvaniserede Jerntraad. Under vort nuværende mere fremskredne Agerbrug er det ofte Tilfældet — jeg kjender det ialtsald mange Steder — at Bygninger, som man har opført for 20 a 25 Aar siden — i min Egn i Reglen gode grundmurede Bygninger — blive for jmaa, ere ikke tilstrækkelige, og man har da paa mange Steder fundet paa at opføre store Kornlader udenfor Gaarden. Saadanne Lader ere i Reglen opførte ubelukkende af Tømmer, og som oftest ere de tækkede lige ned til Jorden med Tæg. Jeg kan nu ikke se Andet, end at det er aldeles unødvendigt — ja, kan være i høi Grad skadeligt — at man fastbinder Taget paa saadanne Bygninger, der under ingen Omstændigheder skulle tjene til Opbeholdsted for Mennesker og Kreaturer. Jeg maa, som sagt, absolut finde, at det er aldeles unødvendigt og skadeligt, og dette er en af Grundene, hvorfor jeg paa ingen Maade kan gaa ind paa at stemme for Udvalgets Vædringsforslag. Jeg har imidlertid ogsaa en anden Grund, hvorfor jeg ikke ønsker Jerntraad anvendt efter en større Maalestok end høist nødvendigt. Som det fremgaar af det Vædringsforslag, som jeg har været med til